

славна отъ Серафимы-тѣ, кои-то не могатъ съ неж нито да са сравнятъ.“ Подиръ това владика-та са моли за дѣховны-тѣ и свѣтски власти, за сички-тѣ живы и мрѣтвы христїаны и за сичкїй-а свѣтъ, защо-то сила-та на христова-та жертва овзема цѣлъ свѣтъ, а наймного моли са, за да пѣемъ и славимъ бога синца съ съ едны уста и съ едно сърце, и найпослѣ моли са юще, за да бѣде съ съ синца ни онаа милость, коа слѣзва отгорѣ.

Дїаконъ-а, като излѣзе отъ олтарь-а, подновава прежны-тѣ дѣховны молитвы, но притѣра при тѣхъ тѣтакси въ начало-то: „за да ни господь, като при принесены-тѣ на дѣховный свой жертвенникъ дарове, проводи доло божественнѣ-тѣ своѣ благодать и даръ-а на светаго дѣха.“ И найпослѣ, като са приготва да са причисти, премѣтва на себе ораръ-а накрѣтъ, като чи да тѣра на себе отъ сѣкѣ странѣ кръстъ, и съ тойзи свѣтый знакъ като че покрива сѣкѣ слабость чело-вѣческѣ, а преди това юще са приготватъ сички-тѣ за молитвѣ-тѣ: „овче нашъ.“ Коа-то е отъ сички-тѣ дрѣги молитвы найюгодна Богу. Та са чете или пѣе гласно, за да чѣе сичка-та църква, а владика-та придава възз неж дрѣгѣ тихѣ молитвѣ, въ коа-то за да иматъ участїе сички-тѣ. Дѣто са въ църквѣ-тѣ, дїаконъ-а имъ извиква, да си наведѣтъ главы-тѣ. Найподиръ, като извикне дїаконъ-а: „да внимаваме,“ тогава са затѣлава олтарь-а съ съ завѣсѣ-тѣ, за да са причестѣтъ онѣзи, кои-то слѣжатъ слѣбѣ-тѣ божиѣ, а вла-